

8-27579224	10/06/2011	ידיעות אחרונות - ממוין	עמוד 2	31	25.93x37.05
<p>חנוך ברקת בעלים של ליליו - 26970</p>					

טור שישי < המחשב האישי והקפה שלכם. וגם: שנאת העשירים מתעצמת / סנר פלוצקר, עמ' 2

יזכו המכשירים היומיומיים שלנו למוח עוצמתי ויוכלו להגיע לשלב של תודעה והכרה עליו קראנו עד כה רק בסיפורי מדע בדיוני. באינטל, אגב, אנחנו מעורדים קריאה של מדע בדיוני. אפשר ללמוד ממנו על התקוות והשאיפות הטכנולוגיות של האנושות ולחפש פתרונות".

המצאה היסטורית, אם כן?

"בכך יכריעו בעתיד ההיסטוריונים של הטכנולוגיה והמרע. לתחושותי, מרובך בנקודת מפנה בעלת משמעות היסטורית".

כמו אייפד?

"אייפד וטאבלטים אחרים מחוללים תמורה בעולם המחשוב האישי, שהשלכותיה עדיין רק בחיתולים. יש פה המון הפתעות. ערכנו באינטל סקר אנתרופולוגי מקיף על השימוש באייפד וגילינו שהמכשיר הזה לא עוזב את הבית. על אף משקלו וגודלו הקטנים, שהיו אמורים לעשותו נוח במיוחד לשרת את בעליו מחוץ לבית, אייפד נשאר ב־85% מהמקרים בבית. הוא גם לא נחשב למכ"שיר אישי אלא משפחתי; האישה גולשת, מניחה הצידה, בא הילד, גולש ומניח הצידה וכולי. לכן כה חשוב וכה מהפכני יהיה הרגע שבו אותו טאבלט יכיר לעומק את כל אחד מהמשתמשים בו".

בשמכשיר המשתמש במעבד תלת־ממדי יידע עליי כה הרבה ולמעשה ישמש בנק ההעדפות האישי שלי, המידע האגור בו עלול לסכן את קיומי אם ייפול לידיים זרות. איך אבטיח שלא יהיה נגיש לאיש מלבדי?

"זה אכן אתגר עצום. כל מה שאנחנו יודעים עד כה על אבטחת מידע צפוי להשתנות. במשפט אחר, נעבור מאבטחה פסיבית לאקטיבית. הורות למעבדים התלת־ממדיים החדשים תינתן למחשב העוצמה לגלות סימנים ראשונים של מתקפת פורצים הרבה לפני שהם יחלו להתקרב לחומות ההגנה, ולצאת במתקפה רבתי נגדם. לחסלם במקום ההתארגנות שלהם. אמנם אפשרות להגנה אקטיבית על מידע קיימת גם היום, אבל היא יקרה להחריר".

מוזכיר לי את שיטת החיסולים של ישראל במלחמתה בטרור: לא לחכות עד שהמחבל עם הפצצה ייצא לדרכו אלא לחסל את משלחיו במקומות המסתור שלהם.

"גם אצלנו חוזן האבטחה החדש הוא כורח קיומי. טכנולוגיה פורצת דרך לא תכבוש את הלב ואת הכיס של הצרכנים אם הם לא יהיו משוכנעים שהמידע שלהם מוגן. לבטח יהססו לעשות שימוש בענן".

בשאתה מדובר על ענן אינך מתכוון למוג אוויר...

"כמוכן שלא. אני מתכוון למחסני מידע חיי־צוניים בהם נשמור את רוב רובו של המידע בו אנחנו עדיין מוזינים את הזיכרונות הפרטיים של המחשבים שלנו. משום מה קוראים למחסן זיכרון חיצוני כזה 'ענן'. למעשה, הוא לא דומה במאומה לענן קליל ומרחף ברקיע. זהו מבנה ענק המאכלס אלפי שרתים, צורך המון אנרגיה ומאובטח יותר מבנק. תחשוב: גרש שרת אחד לכל 600 מחשבים אישיים ו־122 טאבלטים".

העתיה אם כן, טמון בעננים?

"בהחלט. מבחינת אינטל, זהו גם עתיד רווחי. אנחנו מרוויחים הרבה יותר על ייצור מעבדים לשרתים המרכזיים את הענן מאשר על ייצור מעבדים למחשבים אישיים. גם במיתון אינטל לא קיצצה דולר אחד בתקציבי מחקר ופיתוח. המשכנו להכין מוצרים חדשים, קווי ייצור חדשים. למודי ניסיון הנחנו שעם תום ההאטה הביקוש לטכנולר־גיה יתפרץ מחדש במלוא עוון. וכך היה".

לאינטל יש פעילות ענפה בארץ. מפעלכם בק־ריית נת הוא ההשקעה הזרה הגדולה ביותר בהיי־טק הישראלי. מעבדות הפיתוח שלכם בישראל מעסיקות מעל לאלפיים נשים וגברים. אתם מרוצים?

"ההשקעה רבת השנים של אינטל בישראל היא בשבילנו סיפור הצלחה מכל הבחינות. יש לאינטל רק שני מרכזים לתכנון מעבדים ורק אחד מהם מחוץ לארה"ב – בחיפה. הצוותים בישראל מוכשרים, יצירתיים ומקצועיים לעילא ולעילא".

הודים לא מתחרים בנו?

"אין להשוות בין הודו לישראל".

ב־1997 ריאיינתי במטה שלכם בעמק הסיליקון את אנדרו גרוב, המנכ"ל האגרי של אינטל. תמור־נתו הופיעה אז על שערו של השבועון טיים כאיש השנה. בראיוןחשף גרוב לראשונה בגלוי את מוצאו היהודי והתרגש עד דמעות כשאחז בתרגום העברי של ספרו "רק הפראנואידים שורדים".

1 המוח

האם המחשב הנישא שלך כבר דוחק כך לע־שות את הקניות שביקשה ממך אשתך? כך שאל אותי ג'סטין רטנר, מנהל הטכנולוגיות הראשי של אינטל, יצרנית מעבדי המחשב הגדולה והידועה בעולם. מה פתאום, ענית, המחשב הנישא שלי לא יודע מי אני, לא שמע עליי ולא מכוון את חיי. אני ארון לעצמי. "עדיין", אמר בחיוך שובב רטנר, "עדיין. עוד מעט, ממש עוד מעט, המחשב הנייד שלך – ולא משנה מה צורתו הפיזית – יידע עליך הכול. יהיה אותך, יברך אותך, יאיץ כך לבצע פעו־לות שונות בהתאם להעדפותיך וצרכיך, וכן, גם לא ייתן לך להתחמק מהמטלות של רעייתך וילדיך. "אנחנו הולכים להעניק למכשירים שלנו רמת אינטליגנציה גבוהה. תהיה להם מודעות הקשרית מפותחת מאוד".

אתה לא מגזיז?

רטנר: "כיום המכשירים הקרובים אליך ביותר, המחשב, הטאבלט, הסמארטפון, לא מכירים אותך. הם לא אוספים עליך מידע, הם מודעים לסולם העדיפויות שלך, לא מבינים אותך, אלא אם כן אתה נותן להם פקודה מפורשת. בעתיד הק־רוב מאוד הזרות הוו בינך לבין מכשירך תוכל להיעלם. נצייד אותם בחיישנים רכים, שבאמי צעותם יוכלו לתקשר איתנו, להפנים את צרכינו ולעזור לנו.

"אתן לך דוגמה: אם אתה ואני נכנסים כל בוקר לבית קפה ללגום אספרסו ובהזדמנות זו גולשים כמה דקות באינטרנט, כעבור כמה שבועות, בה־תקרבנו לבית קפה אחר, יאמר לנו המכשיר הנייד: 'עוד מעט אתה נכנס לבית קפה השונה מאוד מזה האהוב עליך. אל תבקש אספרסו, קח הפוך'".

אני מתחיל להבין למה אתה מכוון. כיום, כשאני שולח מייל, שרת הדואר שואל אותי האם לש־לוח אותו לאנשים נוספים. מאיפה השרת יודע? הוא זוכר שבעבר בדרך כלל שלחתי מסמכים לקבוצה מסוימת של נמענים והוא מזכיר לי לא לשכוח. לפעמים, אגב, זה ניגזים רציני.

"רק לפעמים. לפני זמן מה חילקנו לקבוצה של אנשים מכשיר נייד שקראנו לו 'עוזר חופשה אישי'. הוא צויד במערכת ג'י.פי.אס, הוזן במידע בסיסי על האנשים שקיבלו אותו, והם יצאו איתו לדרך. מסתבר שעם הזמן המכשיר הפך לחבר ומומחה; הוא הדריך, הציע בילויים, הפנה לחנויות, פסל מלונות שלא מתאימים להעדפות המשפחה, הזהיר ממלכודות לתיירים ועוד. הכול מתוך ניתוח מהיר של מידע שצבר. בסופו של דבר המטיילים ממש התאהבו בו".

אתה מתאר קפיצת מדרגה כמעט בדיונית באינטליגנציה של מחשב או מכשיר נייד. מה יאפשר אותה?

"המעבד החדש של אינטל, עליו הכרזנו לפני שבועיים. ההכרזה, להפתעתנו, לא עוררה בת־קשורת את גל ההתלהבות לו ציפינו. לדעתי, לא הובן השוני המהפכני במבנה המעבה. עברנו משניים לשלושה ממדים. מעבד תלת־ממדי אינו המשך טבעי של מעבד דר־ממדי. הוא משהו אחר. זו טכנולוגיה חדשנית מהסוג הגורם להפרעת יסוד בשרשרת המחקר, הפיתוח והיישום".

איך יצרתם את המעבדים עד כה?

"שתלנו טרנזיסטורים בפרוסות סיליקון. הפי־רוסות נהיו מרור לדור דקיקות יותר, והטרנזיסטור־רים צפופים יותר, אבל השיטה נותרה אותה שיטה. עולם המעבדים נותר שטוח ארבעים שנה. המעבד התלת־ממדי כבר לא כזה, הוא צומח למעלה. כל כלכלת המעבדים, ובעקבותיה כל כלכלת המחש־בים לסוגיהם, מהקטנים ועד הענקים, מהאישיים ועד חוות השרתים, תשתנה".

עברתם ממעבדים צמודי־קרקע למעבדים כמ־גדלים?

"עברנו ממעבדים הטמונים בקרקע למעבדים הצומחים ממנה לגובה. הרעיון לבנות אותם עלה אצלנו באינטל לראשונה לפני עשור; לקח שנים להוכיח את היתכנותו התיאורטית ועוד שנים לייצרנו. וזו רק ההתחלה; הוספת הממד השלישי פותחת אפשרויות מסחררות לייצור מעברים עם כוח מחשוב עצום, יעילות גבוהה וצריכת אנרגיה נמוכה מאוד. באמצעות המעבדים התלת־ממדיים

חברו הטוב של האדם

"בקרוב מאוד, המחשב

האישי שלך יוכל לדעת

עליך הכול ואפילו ימליץ

לך איזה קפה לשתות",

מבטיח ג'סטין רטנר,

מנהל הטכנולוגיות

הראשי באינטל, בראיון

עתידני • וגם: מאיפה צצה

השנאה אצל הצעירים

שחגגו בהלוויה של

סמי עופר ז"ל

26.29x34.26	32	עמוד 2	ממון - ידיעות אחרונות	10/06/2011	27579230-5
חנור ברקת בעלים של ליליון - 26970					

"נוכל לצמצם את העונו". חנור ברקת

שנאת עשירים, תופעה ישנה. סמי עופר ז"ל

"ההשקעה בישראל היא סיפור הצלחה". ג'ידון רטנר

באמצעות המעבדים התלת-ממדיים יזכו המכשירים היומיומיים שלנו למוח עוצמתי ויוכלו להגיע לשלב של תודעה והכרה, עליו קראנו עד כה רק בסיפורי מדע בדיוני

שנאת העשירים מתעצמת מחדש, מרימה ראש. תזכורת מההיסטוריה: התעשיינים והבנקאים היהודים תוארו בתעמולה הפאשיסטית כאויבי העם. כמו אצלנו

ברקת: "לא ייסדתי קרן להשקעה בפעולות חברתיות ללא מטרת רווח. להפק, הקרן מטרתה להרוויח - אבל, וזה ההבדל, להרוויח במידה. לשאוף רק לרווח סביר"

הרווחת לא רע, וגם תרמת לקידומה של החברה הישראלית. נהדר, לא?".
קרן דואלים השקיעה עד כה בשישה פרויקטים עסקיים-חברתיים, בין 200 אלף ל-400 אלף שקל בכל פרויקט. המישה הצליחו, אחד כשל. בין הידוי עים: המסעדה הכשרה "לילית" בתל-אביב ובית הקפה רינגלבלום בכאר שבע, המנוהל על-ידי קהילייה עירונית. בכל אחד מהמיזמים מועסקים אנשים עם בעיות או עם צרכים מיוחדים; ב"לילית" למשל, עובדים ולומדים את מקצועות הטבחנות בני נוער בסיכון שנפלטו ממערכת החינוך. בעבר הייתה המסעדה בבעלות עמותה חברתית ונשאה הפסדים ככדים. כעת היא מנוהלת כמו עסק, מרוויחה ומשקיעה מעל למחצית מהרווח התפעולי בהכשרתם המקצועית של העובדים הצעירים.

"בני הנוער בסיכון משתנים לנגד עינינו", אומר בהתרגשות ברקת, "נוטשים את העבר ומתחברים לחיי עבודה סדירה. חוזרים לרפואה התנהגות נורמטיביים. זה ממלא אותם גאווה, וגם אותי. בהשקעה של כמה מאות אלפי שקלים אפשר להציל מאות נפשות מהירדררות לפני עונוי".
העמותות בישראל מעסיקות כבר היום רבבות צעירות וצעירים עמוסי בעיות. למה לא להסמך תפק בפעילותן הברוכה?
"כשארם צעיר עם בעיות עוזר בפרויקט חברתי נפל, אך לא נושא את עצמו ומתקיים כל הזמן על תרומות, הוא לא לומד כלום. הוא לא רוכש מיומנויות המתאימות לג'וב בסביבה כלכלית ישראלית לא מוגנת. הוא מתבגר רק כשהוא מועסק במיזם תחרותי, מצליח ומרוויח. שם הוא לומד להפעיל משאבים ולענות לצורכי השוק".
והיעד שלך?

"5 מיליון שקל יכולים לממן עשרה עסקים חברתיים שיספקו עבודה והכשרה ל-200 מורעסקים/מטופלים בשנה. אם נגייס 50 מיליון שקל נוכל ליצור 2,000 מקומות עבודה חדשים ויצרניים בשנה ו-10,000 מקומות בחמש שנים - לאוכלוסייה הכי חלשה. נוכל לצמצם את העונוי, להרחיב את מעגל התעסוקה, להגדיל את העוגה הלאומית וגם להרוויח. אנשי עסקים רבים בארץ מחפשים השקעות עם משמעות חברתית; אנחנו האופציה בשבילם".
קרן דואלים עדיין קטנה, מתדיינת עם רשויות המס על הגדרתה כחברה לתועלת הציבור. אבל היא מודל ראוי לשילוב "בין עולם עסקי לעולם חברתי", כדברי ברקת. גם מהפכת ההייטק בישראל התחילה בקטן, בקרן יזומה ממשלתית צנועה - וראו לאן הגענו. מה שטוב להון סיכון טכנולוגי, טוב לא פחות להון סיכון חברתי.

אך שנאת העשירים לא פסקה. חזרתי לכתוב עליה פעמים אחדות, גם בחודש-החודשיים האחרונים, בהקשרים מדיאגים. ראיתיה מתעצמת מחדש, מרימה ראש. רק הלקסיקון שלה השתנה, ולא לטובה: הוא פחות מרקסיסטי, יותר פאשיסטי. למי ששכה, הגה תזכורת מההיסטוריה: התנועות הפאשיסטיות באירופה דגלו מראשית דרכן בשנאת עשירים, במיוחד יהודים, ובנישולם מנכסיהם. התעשיינים והבנקאים היהודים תוארו בתעמולה הפאשיסטית כאויבי העם והאומה. כמו אצלנו.

3 הקרן של חנור ברקת

איפקס, קרן הון פרטית בריטית גדולה, קנתה ב-2005, בשותפות עם המיליארדר הישראלי אמריקאי חיים סבן מממשלת ישראל את השליטה בבזק. בראש הפעילות הישראלית של איפקס עמד אז איש העסקים ויום ההייטק חנור ברקת. כשהושלמה העסקה, פרש ברקת. "מיציתי את התעניינותי בעסקאות גדולות שכל מטרתן רווח מהיר למשקיעים פרטיים", הוא אמר לי השבוע. איפקס וסבן אכן עשו סיבוב כספי מהיר על בזק (ועל המדינה), הרוויחו קרוב ל-100% תוך ארבע שנים וב-2009 מכרו את גרעין השליטה לשאול אלוביץ'. ברקת כבר לא היה שם; כשהם הרוויחו מיליארדים הוא חיפש את עצמו, להבריץ, "בשרה הפעילות החברתית". תחילה שימש יו"ר קרן "נס", שהעניקה ל-150 הלוואות לעסקים קטנים בנגב וכיהן בהנהלות של עמותות.

לפני שנתיים חצי הקים משהו חדש: קרן השקעות חברתיות בשם "דואלים". כמה שונה דואלים מקרנות חברתיות רבות אחרות? שאלתי אותו. ברקת: "אני לא ייסדתי קרן להשקעה בפעולות חברתיות ללא מטרת רווח. להפק, הקרן מטרתה להרוויח - אבל, וזה ההבדל, להרוויח במידה. לשאוף לא לרווח מקסימלי אלא רק לרווח סביר". יזמים ואנשי עסקים לא אוהבים לערוב בין פילנתרופיה לשם תיקון חברתי לבין השקעה עסקית לשם רווח. אתה ממליץ לחבר ביניהם?
"יום חברתי לא צריך לוותר על יעילות כלכלית ועסקית של הפרויקט בו הוא משקיע. הוא רק צריך להוסיף למשוואת הרווחיות הכספית עוד שיקולים כמו קידום חלשים, סיוע לחסדי אמצעים והכשרה מקצועית לצעירים בסיכון. ואז במקום תשואה של 30% על ההון אתה עושה 10%. גם

אי שצנוע, מנהל בלתי-רגיל, שהתמודד עם מחלה ממארת ופרש ב-2004. "אנדרו פרש אבל רוחו עדיין שודה על אינטל", מסיים רטנר.

2 לא מעשה קונדס

חבורת בליינים תל-אביביים קיימה ביום ראשון השבוע מסיבת מודפסת צוהלת כדי להפריע בכוונת תחילה להלווייתו של סמי עופר המנוח. כשנשאלו לפשר התנהגותם, התגוננו הצעירים באומדן, אנחנו ילדים טובים של תל-אביב. אחד מהם כתב בגאווה בכלוג שלו: "כשהתחילה ההלוויה של סמי עופר, שמחנו. בסך הכול זה כיף כשאנשים כאלה מתים".
הצעירים שחגגו בכיף את מותו של סמי עופר לא באים יש מאין, והם לא גידולי פרא. להפק. הם לבטח קוראים ארוקים של עיתונים מסוימים, מאויגים קבועים של תוכניות רדיו מסוימות וגוישים לאתרי אינטרנט מסוימים. משם הם מקבלים את השראתם. משם הם יונקים את השנאה למי שמכונים בשיח הישראלי "בעלי ההון". תגובתם להלוויית סמי עופר ז"ל אינה מקרית ואינה מעשה קונדס. יש לה מקורות ויש לה גיבוי.
פחות משנה לפני רצח רבין, בפברואר 1995, כתבתי במרדור הרעות של "ידיעות אחרונות" רשימה קצרה תחת הכותרת "עומק השנאה". חלקה הראשון הוקדש לתופעת השנאה לראש הממשלה יצחק רבין: לא הזיתי את הירצח, אבל לא הייתי רחוק מכך.
בחלקה השני של הרשימה התייחסתי לתופעה מקבילה ומשלימה לשנאת רבין: "שנאת עשירים", קראתי לה. אצטט את עצמי מלפני 16 שנה: "כיום כותבים על בעלי ההון כאילו הם מוצצים את דמנו. נגד "העשירים" משתמשים במונחים מרקסיסטיים מבית מדרשה של העיתונות השמאלנית הסהרורית של שנות השישים. קנאת העושר ושנאתו ממשיות לבצע (בתקשורת) ומתפרצות מדי פעם בעוצמה. מוות לאצולת הממון, הביאו גיליוטינה!".
מאז שנכתבו הדברים השתנה הרבה בכלכלת ישראל. בין השאר, התוצר לנפש עלה מ-15 אלף דולר ל-30 אלף דולר ישראל התפתחה וצמחה, לא הודות למאמרים, לטוקבקים ולשידורי רדיו אלא הודות לפעילותו היצרנית של המגזר העסקי, על מדיניותו, מנהליו ובעליו.